

u Australiji i Novom Zelandu [*videti* Allan & Burrige, na kraju ovog poglavlja]. Istraženi izvori obuhvatali su internet (npr, veb lokaciju društvene mreže Majspejs), književne odlomke, spontani javni govor i privatni razgovor. Ova nešto savremenija studija identifikovala je četiri tipa psovanja. To su drugarsko psovanje, kad uvreda nije namera (npr., *Jebote, nisam znao šta sam obukao*), psovanje od muke (npr., *Glesranja, kanda sam se izgubio*), zlonamerno psovanje (npr., *ljudi iz noćne smene su guzice*) i stilsko psovanje, kada se ružne reči koriste da bi se pojačalo značenje izgovorenog (npr., *Socijalno staranje, do mojega*).

Dakle, nauka je obavila pristojan posao dokumentujući kada ljudi psuju – u društvenim situacijama (i ja bih dodao „začinsku“ funkciju u tom kontekstu), prilikom nerviranja i namernog vređanja. Tom spisku bi se moglo dodati psovanje iz navike – a to je vrsta psovanja koja se možda najpre javila iz društvenih razloga, ali se toliko uvrežila u govornikov rečnik da se događa bez nekog očiglednog razloga. Ta vrsta brzometnog, besmislenog i nekritičnog psovanja izrodila je opšti stav da je psovanje znak niže inteligencije i neartikulisaniosti. Međutim, takvo shvatanje nije baš toliko jednostavno kao što biste očekivali, i zapravo veoma dobri dokazi dobijeni daljim proučavanjem pisanog i govornog engleskog jezika ukazuju na sasvim suprotno.

Ko

Lingviste sa Lankasterskog univerziteta u UK zanimalo je kako se reč *fuck* i njene izvedenice (npr., *fucked, fucks, fucking, fucker*) koriste od strane muškaraca i žena različite starosne dobi i iz različitih socijalnih grupa [*videti* McEnery & Xiao, na